

[Ole Vig Jensen]

– det er én sag – men også fra gymnasiets læseplaner, prøver og eksamen, ud fra ønsket om, at vi søger at udvikle en særlig voksenpolitik på området, en voksenpædagogik, laver voksenprøver og et særligt materiale for voksne. Derfor kan man sige, at der ikke umiddelbart er nogen grund til at fastholde de tilfornordnede rektorer. Tiden er inde til, at vi udvikler disse enkeltfagskurser som selvstændige kurser.

Men jeg vil gerne under udvalgsarbejdet have lov til at kigge lidt nærmere på den del af lovforslaget, også fordi jeg har mødt det synspunkt hos en del af medarbejderne i den prøveforberedende enkeltfagsundervisning, at de opfatter det som en støtte, at den mulighed er til stede, og hvis det er noget, som de opfatter som noget positivt, noget konstruktivt, skal vi selvfølgelig overveje, hvad det er, vi gør, men som sagt: lad os se nærmere på det under udvalgsarbejdet.

Tinning (VS):

Også her er der tale om en sag, der er afsluttet, et forlig, der er indgået og underskrevet.

Men i anledning af hr. Ole Vig Jensens bemærkninger vil jeg foreslå – det må vel være til forretningsordenen – at vi forsøger at finde et sted på omkring 15–20 m² her i salen, hvor vi kan have et hornorkester stående helt fast. Så mener jeg, at hver gang en ordfører fra det radikale venstre kan komme op og sige: regeringen fremsatte engang et rigtig slemt forslag, men det er nu med vores medvirken blevet til et kun slemt forslag, så kan vi bede hornorkesteret spille en fanfare og ønske det radikale venstre hjerteligt til lykke. Det vil i øvrigt give lidt beskæftigelse, og det er jo ikke så tosset.

For nu lykkedes det minsandten hr. Ole Vig Jensen – og så vidt jeg forstod det, skulle vi oven i købet tage det alvorligt – at sige: hvis man skal betale 200 kr. pr. fag, vil man helt afgørende skade ideen med ordningen omkring enkeltfagsundervisning; det går ikke, det må vi skarpt vende os imod. Hvis man derimod skal betale 200 kr. pr. kursist, er det noget helt andet, ja, så kan man nærmest sige, det stort set ingen virkning har, tror jeg hr. Ole Vig Jensen fik fortalt os. Så er det jo altså, man må undre sig. Men det

ville da være fint, hvis det var sådan, at det ikke havde nogen virkning.

Nu er problemet blot, at det radikale venstre og hr. Ole Vig Jensen endnu en gang tager så grueligt fejl. Fru Jytte Andersen har allerede refereret til undersøgelsen fra Herning, København, Odense og Sønderborg af, hvem der går til den prøveforberedende enkeltfagsundervisning. Deraf fremgår det, at 93 pct. af dem, der går på disse enkeltfagskurser, er folk fra de to laveste socialgrupper.

Uddannelsesudvalget var på en tur rundt at kigge bl.a. på den prøveforberedende enkeltfagsundervisning, hvor vi fik at vide, at man som hovedregel roligt kunne regne med, at hver femte kursist var arbejdsløs, omkring 7–8 procent revalidender efter bistandsloven, og i øvrigt var der i 1980–81 omkring 46.000 kvinder og 17.000 mænd. Kort sagt: det er de i forvejen socialt mest pressede, de socialt dårligst stillede, især kvinderne og de arbejdsløse, som skal have en på hatten.

Men til alt held for dem ved hr. Ole Vig Jensen, at man som arbejdsløs selvfølgelig nemt kan finde 200 kr. Dem har man alligevel liggende, og hvis man så har lyst til at gå til noget uddannelse, bruger man dem til det. Ja, man må undre sig.

Derudover vil jeg sige om dette med den tilfornordnede rektor, at jeg synes, det er en lidt mærkelig eller i hvert fald meget lidt udbygget argumentation, vi får i bemærkningerne til lovforslaget, men det kan vi muligvis få udviklet noget mere, for her står der sådan set bare, at behovet i takt med udbygningen er blevet mindre, og at hvervet, fordi behovet er blevet mindre, skal bortfalde. Det er klart, at hvis det ræsonnement er rigtigt, kan man jo godt gøre det, men jeg mener nu nok, at vi må forsøge at få noget, der kunne minde om en argumentation, og ikke bare noget, der kunne minde om en konstruktion, som er lavet bagefter til lejligheden.

Jeg skal vanen tro, når det en sjælden gang sker, at undervisningsministeren kommer med noget, som vi kan tilslutte os, sige, at vi egentlig ikke har det fjerneste imod, at man fremover kalder lederen forstander i stedet for leder. Det mener vi man kan gøre uden gennemgribende sociale konsekvenser.

(Kort bemærkning).